

Besvarelse

Finansministeren (Mogens Lykketoft):

Jeg skal ikke skjule, at jeg er en lille smule forundret over, at vi skal have denne forespørgselsdebat.

Forhandlingerne er jo i fuld gang. Der blev udvekslet krav umiddelbart før jul. Jeg har haft møder med Centralorganisationernes Fællesudvalg den 6., 20. og 27. januar, hvor kravene er uddybet og forhandlet. En række arbejdsgrupper er nedsat.

Der forhandles naturligvis som sædvanlig under den forudsætning, at man ikke er enige om noget, før man er enige om det hele. Vi har en række udestående spørgsmål om rammen, reguleringsordningen, fleksibilitet i barselorlov, omsorgsdage og decentral løndannelse.

Jeg mener ikke, det ville være rigtigt af mig at hensyn til det videre forløb at gå mere i detaljer om indholdet af forhandlingerne.

Forhandling

Jette Gottlieb (EL):

Vi mener faktisk, det er vigtigt at få en almen debat om, hvad der bør foregå under disse offentlige forhandlinger. Det, der bør være retninggivende for finansministerens forhandlingsindsats med de offentligt ansatte, må være samfundsmæssige hensyn. Der bør tages hensyn til økonomien, til beskæftigelsen, til kvaliteten af de offentlige ydelser og til de ansattes velfærd.

Den offentlige sektor har siden begyndelsen af 1980'erne været under konstant pres, og de offentligt ansatte har været en jaget gruppe, ikke ud fra rationelle eller driftsmæssige begrundelser, men af ideologiske grunde. Det var magtpåliggende for den borgerlige regering at vise, at den var i stand til at slanke den offentlige sektor, alt imens opgaverne voksede og voksede.

Når antallet af offentligt ansatte ikke må stige, er der kun den løsning at intensivere og strøse arbejdet for den eksisterende arbejdskraft og at give de ansatte en ustyrlig mængde overarbejde – i 1993 til en værdi af 1 mia. kr. svarende til 4.000 fuldtidsansatte. Det må der ryddes op i med afspadseringsordninger ved denne overenskomst af hensyn til både de ansatte og de endnu ikke ansatte, der på den måde kommer i arbejde.

Det samme gælder orlovsordningerne. Det blev i finanslovdebatten gang på gang fremhævet, at det var et overenskomstspørgsmål at sikre gode orlovsmuligheder, og at flere ville få mulighed for at bruge dem. Lad os tage regeringen på ordet på dette område. Lad os få nogle bestemmelser, der sikrer øget brug af muligheden for videreuddannelse på uddannelsesorlov. Lad os få nogle økonomiske muligheder, der sikrer, at også fædre tager børnepasningsorlov, og at andre kommer i arbejde imens.

Det samme hensyn må tages, når jobtræningspladser overføres til faste stillinger. Hele den offentlige sektor ville bryde sammen, hvis man droppede jobtræningsordningerne, så meget er de indarbejdet i den daglige drift i de enkelte offentlige virksomheder. Det viser med al ønskelig tydelighed, at opgaverne faktisk er der, at jobbene faktisk er der, men at man har valgt at finansiere dem af andre kasser, via andre poster på den samme finanslov. Det har ingen mening og skaber et ukonstruktivt gennemtræk i de offentlige institutioner, samtidig med at det skaber uværdige løn- og arbejdsforhold for de jobtrænede.

En yderligere indsats for at sikre en regulær beskæftigelse og samtidig lette trykket for de allerede ansatte kan ligge i at tilbyde, at dagpenge og aktiveringsmidler kan overføres til brug for ekstraansættelser. Det koster ikke staten én krone, men afprøver, hvad det vil betyde for de ansatte og brugerne af det offentlige system, hvis arbejdstiden nedsættes.

Der er en særlig tendens til at dele arbejdsmarkedet op i præmiearbejderne, der kan klare det hele, og så alle de andre. Vi er ved at få et arbejdsmarked, som det kun er de allerstærkeste beskåret at fungere i. Alle andre bliver gjort til svage grupper, der skal ansættes på særlige betingelser: gamle, unge, syge, langsomme, slidte og folk, der har været ledige. Det er helt uholdbart.

Det er det, der afspejler sig i tankerne om, at man skal have nogle specielle sociale kapitler. Det synes vi er en løsning, fordi forløbet har været så langt; men vi synes ikke, at vi skal skabe nye problemer af samme type. Og det er jo det, der ligger i tankerne om ungdomsløn, indlæringsløn, indslusningsløn, oplæringsløn, og hvad barnet ellers er blevet kaldt. Ideen er forkert og må ud af forhandlingerne. Ellers bliver resultatet, at når først de unge er blevet ansat, fordi de er billigere, skal man også til at lave særlige ordninger for dem, der er over 35 år – og sådan kan man blive ved.